

— Арапъ, ела Арапъ, — викахъ и азъ, но коньтъ като че бѣ даже изчезналъ. Не се виждаше вече.

Защо избѣга така внезапно тоя конь, какво забеляза на срѣдорѣка, та така скърши и изчезна! Дивечъ нѣмаше. Отъ друга страна той ме добре познаваше и безъ друго знаеше, защо идва при мене. Той бѣ умно животно. Докато размисляхъ и се мжчехъ да отгатна причината на тая постъпка, отгоре нѣкакъвъ голѣмъ пукотъ и шумъ, като че хиляди бѣсове тичаха изъ долината, а не виждахъ че срѣдорѣка е залянъ вече, върбалакътъ се клатушка и азъ съмъ до колѣни въ водата!

Нѣмаше време повече за мислене. Коньтъ, газейки презъ рѣката, е усѣтилъ опасността и о време избѣга. Трѣбваше да се спасявамъ и азъ, но накѣде и какъ?

Съ ожулени и изподраскани рѣце и съ чувство на самосъхранение се изпънахъ по дънера на близкия яворъ и едва стигнахъ до първото му разклонение, на което се закрепихъ и застанахъ тамъ да чакамъ това, което имаше да дойде и което наближаваше.

Не се мина много. Бедата идѣше и, защото не се виждаше, тя бѣше страховита. Въ тъмнината не се виждаше, какво става изъ рѣката. Когато вече наближи съвсемъ, и яворътъ подъ менъ като че се тресѣше въ уплаха, видѣхъ, че рѣката носѣше напрѣко едно голѣмо дърво съ коренитѣ и клоноветѣ му, изкоренено нѣкъде отгоре. То бѣ толкова голѣмо, че достигаше двата брѣга и се търкаляше като нѣкое грамадно валмо.

То дойде и се удари въ първия яворъ съ такава сила, че той едва що не се преви къмъ моя,